

slagverk: närkontakt.

i mungipan hänger den örökta cigaretten, lite nonchalant
håret ligger svart, bakåtstruket av hans högra hand
han stirrar ut över gårdsplanen och söker henne
med blicken
de bråkade igår, om allt de brukar bråka om

ibland känns det som om vi bråkar om allt, tänker han
om barnen, hundarna, om det där med vem som skall göra vad
om livet, om sex och om att de aldrig har tid för varandra
som om de lever två skilda liv, i den där tvåsamheten som numera bara gör ont

hon kom hem sent igår och han hade börjat direkt när hon kom in i hallen, barnen hade tagit kraften ur
honom och han skrek henne rätt i ansiktet, att hon var ansvarslös, borta alldeles för länge och att tvätten låg i
drivor, fortfarande

hon stod stilla och sjönk ihop

att hon aldrig kan stå upp för sig själv, tänker han och sveper med ögonen längs vägen till huset

ingen bil, ingen hon, bara tomhet
han känner sig övergiven som han aldrig gjort förut, rädd att hon inte skall komma idag, eller någon annan
dag, tillbaka till honom
att hon har övergivit

igår hade han fortsatt att skrika på henne, hon stod där och han kände en enorm ilska komma över honom
varför var hon så tyst, hade hon inget att säga, efter alla dessa år, det var som om hon inte fanns, han nådde
henne inte

så hade han slagit henne, med öppen handflata, rätt över ansiktet.